XI. évfolyam, 6. szám.
1955. február 10.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

EGY GAZDAKÖRBEN

– Lépjél már komám, mert a hónap végén vetni kell!...

ÚJJÁÉPÍTÉS NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN

(Ganf rajza a moszkvai Krokodilból)

Ennél jobb begyüjtési megbízottat is el lehet képzelni

— Látod, milyen nagy a népszerűségem?
— Na és a begyüjtési százalék?
— Hát az valamivel kisebb...

Külföldi Szemle

Mr. Macbeth...

Shakespeare köztudomás szerint nem kímélte színdarabjai szereplőinek vérét, de még a véres tragédiák között is a legvéresebb Macbeth sötét története. Ami azonban elég vérfagyasztó volt a hajdani Globe-színház nagyérdemű közönségének, az hidegen hagyja az amerikai távolbalátó e téren elkényeztetett előfizetőit. Egy bizonyos Maurice Evans rendezésében játsszák a shakespearei tragédiát, átdolgozva, borzalmasítva és hajmeresztve. Az eredeti színdarabban például Lady Macduff meggyilkolását úgy érzékelteti a szerző, hogy a gyilkosok a Ladyt a színfalak mögé üldözik. Az amerikai távolbalátó-változatban a színen ölik meg a hölgyet, aprólékos munkával. A gengszterdrámákon hízlalt ízlésű előfizető csak azt hiszi el, amit lát. Nem gyilkosság az, amiről csak mesélnek! A nagyérdemű közönség jelenlétében frissen levágott szereplők ütik rá Shakespeare darabjaira is a művészi hitelesség bélyegét.

Az első büntetés marslakókért

Marcel Faisant urat 15 000 frank pénzbüntetésre ítélték, mint azt a franciaországi Laonból jelenti az Associated Press. Az illető férfi repülő csészealjakat vélt látni alkonyatkor a láthatáron, s mivel több izgalmas cikkben olvasta, hogy a marslakók kegyetlen és gyorsmozgású lények, azonnal tüzelt rájuk puskájával. Sikerült eltalálnia **két** tehenet és egy traktor lámpáját. Mindez nyilvánvalóan a körmönfont marslakók alattomos mesterkedéseire vezethető vissza, tehát az ő aknamunkájuknak köszönhető, hogy a rettenthetetlen vadászt még pénzbüntetéssel is sujtották, hiába bizonygatta, hogy a repülő csészealjak közül kettő félelmetesen bőgött, a harmadik pedig kísértetiesen világított.

Reménytelen perek

Egy Cicero nevű görög kém, aki a második világháborúban Hitleréknek végzett kémkedéssel kereste meg mindennapi kenyerét, pert indított a bonni kormány ellen. Annakidején a nácik hamis pénzzel fizettek szolgálataiért, majd amikor a jónevű görög kém a pénzt el akarta költeni, letartóztatták hamis fizetési eszközök forgalombahozatalának bűntette miatt. Jogi körökben Cicero minden ékesszólása ellenére sem jósolnak nagy jövőt a pernek.

Nem sok reménnyel biztatják azokat a német munkásokat sem, akik szeretnék megkapni végre népautójukat. Mint emlékezetes, az ígéretekben a könnyelműségig bőkezű Hitler népautót ígért a német népnek. Ezt az ígéretét sem váltotta be, azok a német munkások azonban, akik a harmincas években mintegy százmillió dollárnak megfelelő márkát fizettek be erre a célra, szeretnék beváltani népautó-utalványukat az állami Volkswagen (népautó)-vállalatnál. Nyugat-Németország legfelső bírósága azonban úgy döntött, hogy a jelenlegi népautók nem jogutódai azoknak, amelyek annakidején nem készültek el, a jelenlegi kormánynak semmi köze sincs elődjéhez, s amit Hitler ígért, azt ők sem tartják be, különösen, ha pénzről van szó.

De nincs veszve minden! Miként az Ausztriában élénk feltűnést keltett, a nyugatnémet legfelső bíróság Hitler közjogi cselekedetei közül az Anschlusst például elismeri.

Kis hírek

CIPRUSI IMPERIALIZMUS. A brit hatóságok Ciprus szigetén olyan természetű „imperialista" mozgalomnak akadtak nyomára, amely szerint Ciprus a ciprusiaké. Ugyanis az imperialisták szerint ez imperialista mozgalom.

RÁDIÓAKTIV, DE EHETŐ! Az Associated Press jelenti Tokióból: A halkereskedők megnyugtatták a lakosságot, hogy az a tonhal, amelynek rádióaktivitása a Geiger-számláló szerint 100-on alul van, nyugodtan elfogyasztható. A

japán háziasszonyok aztán magukra vessenek, ha elszámolják magukat és az ebédet gammasugarakkal elsózva tálalják.

HIVATALOS CSÓK-PARK NEW YORKBAN. Mivel az amerikai nagyvárosok parkjaiban a csókolódzó szerelmespárokat gyakran megtámadják pisztolyos gengszterek, gumibotos banditák, New Yorkban hivatalos csók-parkot jelöltek ki, ahol a közbiztonságra rendőrök vigyáznak. A szerelmesek így sem boldogok, mert a figyelmes rendőrök állandóan ott sétálgatnak körülöttük, s gyakran megkérdezik, hogy minden rendben van-e, nincs-e valami panaszuk, nem észleltek-e valami gyanusat stb., stb.

F. L.

A lengőajtó

Kimenjek elsőnek? És engedjem el a fogantyút? Igen. Ez lenne talán a legegyszerűbb. De mi lesz, ha a mögöttem jövőt megütöm és elájul, vagy isten ne adja: szörnyethal? Mi lesz? Elvégre jogilag nem lennék felelős, mert hát ki gondolhat ilyesmire. Talán az építész, vagy a tervező. Az inkább. De még azok sem. Honnan tudhatnák előre, hogy egyszer jön egy ember, aki elengedi a fogantyút és puff. Kész a szerencsétlenség. Az ajtó se lenne felelős. Nevetséges dolog egy ajtót törvény elé állítani, mert leütött egy embert. Kész röhej. Gyilkos ajtó a vádlottak padján... Hehe...

— Na, na. Csak ne röhögj ezen. Nem is olyan nevetséges — dorgálom önmagam.

Igaz is. Az erkölcsi felelősség súlya mindenesetre az én lelkiismeretemet nyomná. Különösen azok után, hogy mindezt előre láttam, előre tudtam... előre megfontoltam.

— Szándékos emberölés — mondaná bírám, a lelkiismeret és biztosan szigorú ítéletet hozna.

Egyetlen becsületes megoldás tehát az, hogy kinyitom az ajtót és udvariasan kiengedem mind a húsz mögöttemjövőt...

Hm... Miért éppen én? Mi történne, ha szerényen másodiknak maradnék és akkor az tartaná az ajtót, aki előttem kimegy... De mi lenne, ha nem tartaná? Ha felelőtlenül elengedné. A visszapattanó ajtó orrbaverne, fejbecsapna, fellökne és én feküdnék a földön, mint egy golyótalálta kuglibaba, lábamról ledöntve, esetleg vérbefagyva, jönne a mentő, a rendőrség, nyomozás, meg mit tudom én.

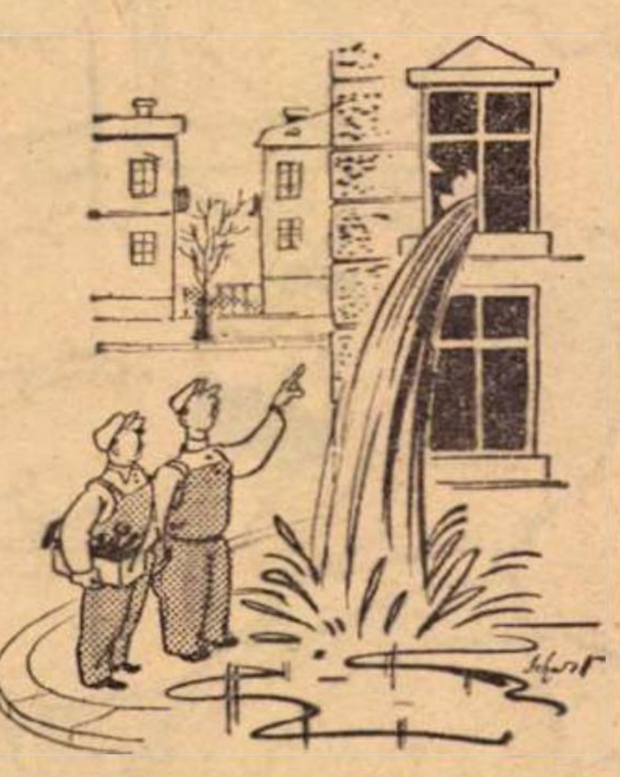
Nem. Nem maradok másodiknak már csak azért sem, mert ha mindez nem is történne meg — teszem fel, idejében elugranék, vagy elkapnám a kilincset —, akkor én tarthatnám az ajtót a tizenkilenc mögöttem jövőnek. És ugyanez történne, ha ötödiknek, tizediknek, vagy tizenötödiknek maradok. És ha már a tizenöt távozót megvártam, megvárom azt a hátralévő ötöt is és akkor utolsónak minden baj nélkül jutok át azon a lengő szörnyűségen... Minden baj nélkül? Hohó, ne könnyelműsködjünk, ne könnyelműsködjünk. Ez a gondolat veszélyt rejt magában. Mert ha úgy érzem, hogy minden veszély elhárult fejem felől, akkor duhaj hetykeséggel megragadom a fogót, nagyot rántok az ajtón, s amikor már vidáman kipenderültem, akkor veszem észre, hogy mégis állt mögöttem valaki, aki számítva udvariasságomra, most beszorult nyakkal hápog az átkozott ajtó két szárnya között.

Igen. Átkozott ajtó. Ez a legjobb jelző. Miatta egyszer megvertek, egyszer leszidtak. Megvertek otthon, tízéves koromban, mert kiütötte kezemből a tejesüveget és lemarházták huszadik életévemben, mert vele nyomtam laposra egy születésnapi tortát.

Csak egy kicsivel gyengébb rúgó, vagy egy csipetnyi jóérzés, egy mákszemnyi udvariasság, egy parányi emberség lenne benne. Vagy ha már benne nincs... legalább bennünk, emberekben volna.

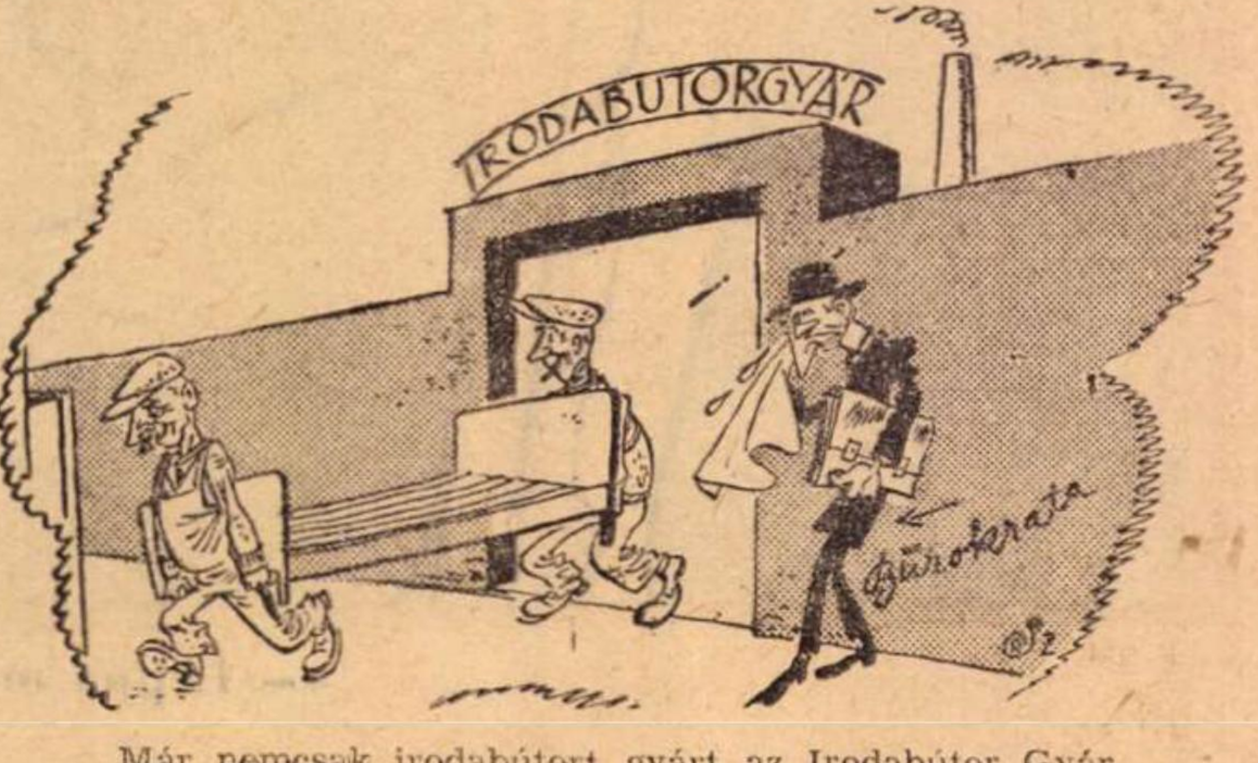
Budai Tibor

VÉGRE KIJÖTTEK!

— Valószínűleg ott lesz a csőrepedés...

Tragédia rajzban elbeszélve

Már nemcsak irodabútort gyárt az Irodabútor Gyár.

Egy bizcces ember feljegyzései

X. KARTÁRS

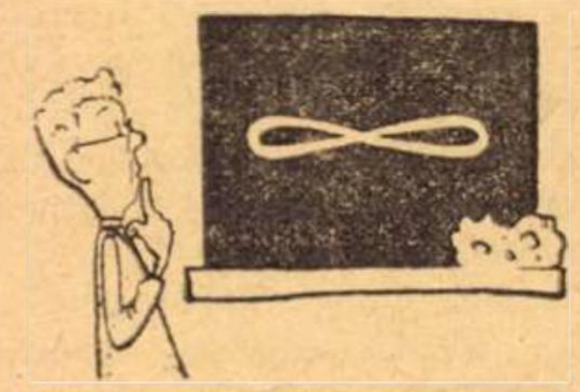
X kartárs sétálgat az utcán:
„Legrosszabb ez a szörnyű szél!
A fene, aki kitalálta,
Az egészségre kész veszély!“

X kartárs sétálgat az utcán:
„Legrosszabb a kemény hideg!
A fene, aki kitalálta,
Ehhez kell csak kemény ideg!“

X kartárs sétálgat az utcán:
„Legrosszabb ez az olvadás!
A fene, aki kitalálta,
Ez nátha-idő, semmi más!“

... X kartársnak legrosszabb minden,
X kartárs pesszimista, bősz:
„Csak tél ne volna a világon,
Valamint tavasz, nyár meg ősz...“

TUDOMÁNYOS VERS

A végtelenről télen-nyáron
Magyarázgatott a tanárom.

De mindhiába! Felnőtt lettem
És a végtelent nem értettem.

Majd Einstein mondott róla egy s mást
De vele se értettük egymást.

Asszonyom, máig kellett várni...
Ma láttam önt telefonálni.

Megszűntem tudatlannak lenni:
Most már tudom, a végtelen mi.

Gergely Miklós

AZ OKOS

Egerből jöttem haza Pestre. Az utolsó kocsiban utaztam. Rákosnál előre indultam, hogy érkezéskor az első kocsiból szállhassak ki. Itt az első kocsiban találkoztam az okos emberrel. A távolság maga bizonyítja, hogy beszélgetésünk nem tarthatott túlságosan sokáig.

Emberem a folyosón állt és beszélgethetnékje volt:

— Pestre? — hangzott az első kérdés.

— Igen.

— Miskolcról?

— Egerből.

— Óh, de csodás város az, de ott rémes dolgok is vannak.

— ???

— Látta a Gárdonyi sírját? Szörnyű állapotban van, mi? Persze nem is várhatja az ember, hogy egy ilyen nagy katolikus író sírját manapság rendben tartsák...

— De hiszen buddhista volt.

Emberem sokatmondóan legyint:

— Tudom én. Ezt ne tudnám...

A vonat megáll. Emberem új témára tér:

— Borzasztó, mennyit késnek a vonatok.

— Nem öröm.

— Ez azért van, mert a váltóőrök magasabb prémiumot kapnak a tehervonatokért, mint a személyszállító vonatokért és így azokat engedik előre... Tudom én... Én ne tudnám.

Előveszem kolbászos kenyeremet. Nézi.

— Ehető?

— Látja.

— Pedig lóból van. Nézze a színét. Nem édeskés? Ja persze, erősen fűszerezik. Pedig tudja miért van ez az egész nagy mezőgazdasági program? A nagy traktorgyártás...

— ???

— Hogy a lovakat megölhessék. Mert nincs elég hús... Tudom én... Nagyon jól tudom...

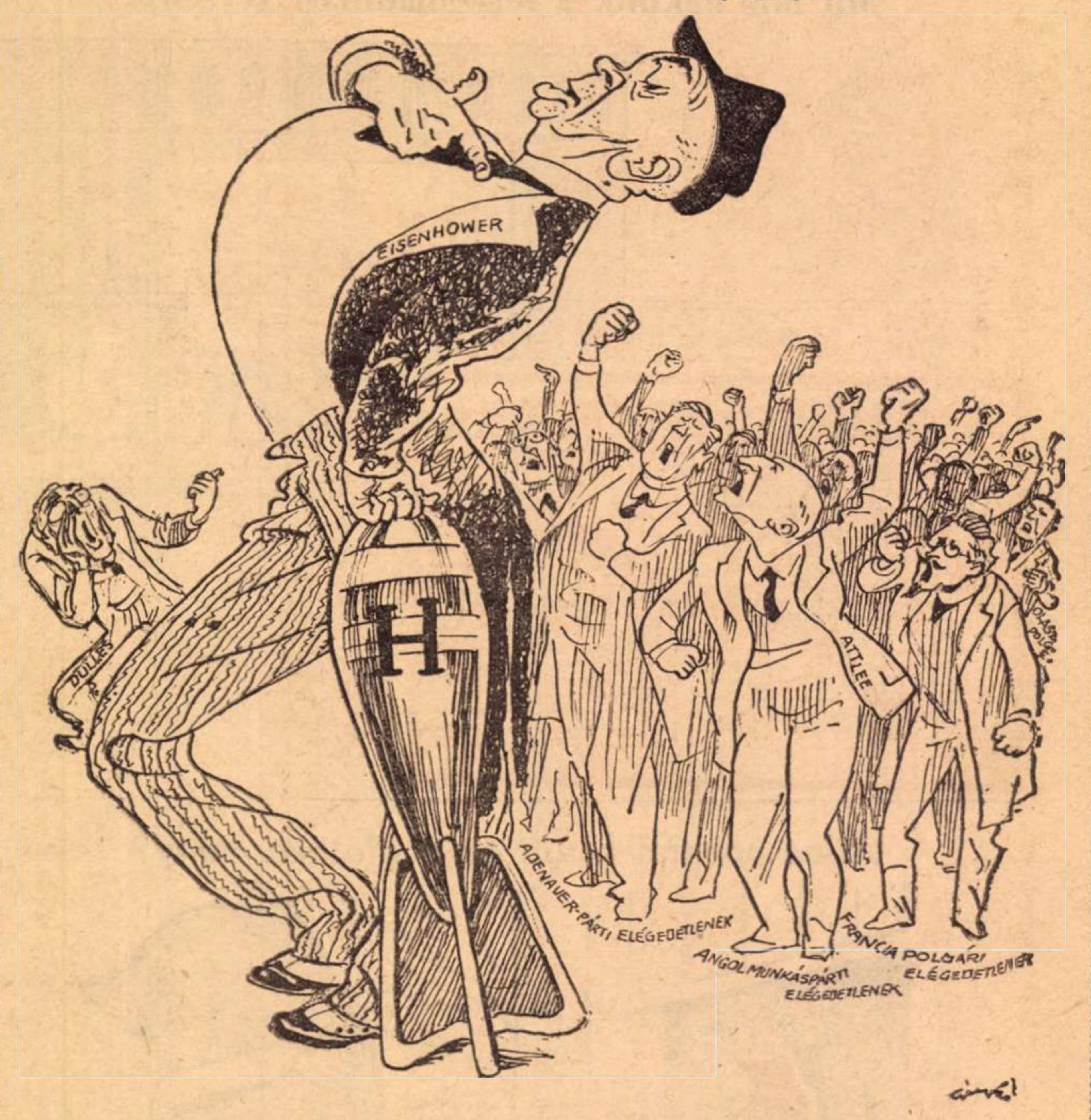
A vonat közben szerencsésen megérkezett végállomására, a Keletibe. Emberem fogja a pakkját és búcsúzóul megkérdi:

— Szintén le tetszik szállni? Elvégre ő sem tudhat mindent.

Bárdi János

LÉNYEGBEVÁGÓ KÜLÖNBSÉG

Nyugaton polgári körökben feltűnő sok nyilatkozat hangzik el az amerikaiak ázsiai agressziója ellen.

Eisenhower: Ebben a küzdelemben számíthatunk európai barátainkra, akik most mind mögöttünk állnak...

(Gáspár Antal rajza)

A 18 ezer forintos tanácselnök

Akik a földrajzban némileg tájékozottak, nem lepődnek meg, ha azt állítjuk, hogy Budapest, Szentgotthárd és Szombathely nem az afrikai Nigériában terül el. És most már az sem meglepő, ha az alábbi történet hőséről — nevezetesen Herczeg Jenő magyarlaki tanácselnökről — eláruljuk, hogy nem rabszolga, nem adás-vétel tárgya.

Mindezt azért szükséges előrebocsátani, hogy az alábbi történetet jól megértse az olvasó.

Történt a múlt év őszén, hogy Magyarlak községből egy kis küldöttség kerekedett útnak. Szombathelyre jöttek, a Földművesszövetkezetek Vas megyei Felvásárlási Igazgatóságához, pontosabban Herczeg Jenőhöz, falujuk szülöttjéhez. Tolmácsolták az előző napi tanácstagi jelölőgyűlés kérését: a derék, tehetséges fiatalember térjen vissza a faluba, tanácstagnak jelölték, méghozzá azzal, hogy okvetlen tanácselnök legyen belőle. Bíznak benne, szeretik. Egy úttörőgyerek versikét szavalt és — amint mondják — szem nem maradt szárazon. Herczeg elvtárs kimondta a boldogító igent, és némi habozás után ezt tette igazgatója is. Mit részletezzük: Herczeg hazatért szülőfalujába tanácselnöknek.

Egy napon aztán levelet hozott a posta a Szentgotthárdi Járási Tanácshoz. Az említett Felvásárlási Igazgatóságtól jött a levél, de az igazság kedvéért meg kell jegyezni, hogy felsőbb utasításra, a SZÖVOSZ országos központja rendelkezéséből. A levél tetején ez állt: „Tárgy: Herczeg Jenővel kapcsolatos igénybejelentés.“ Ezután a rideg tényközlés után más meglepő is állt a levélben. Az alábbi megragadó részeket szó szerint idézzük: *„Herczeg Jenőt munkaköre alól felmentettük, munkakönyvét kiadtuk, azonban Herczeg Jenő távozásával kapcsolatosan igényünk áll fenn a járási tanáccsal szemben a következő indokok alapján: Herczeg Jenő 1953. január 4-től a SZÖVOSZ felsőfokú káderképző bentlakásos iskolán volt 1953 közepéig.“* Itt egy sereg hivatkozás történik különböző rendeletekre, majd így folytatódik a levél: *„Herczeg Jenő fizetése az iskolára küldés időpontjában havi 1020 forint volt. Az iskola időtartama alatt Herczeg Jenő részére 18 360 forint lett folyósítva. Fentiek alapján kérjük a járási tanácsot, hogy az Igazgatóságunktól átvett (!) dolgozó után az iskoláztatás költségeit, tehát 18 360 forintot három hónapon belül egyszámlánkra átutalni szíveskedjenek“* stb., stb., aláírások, pecsét.

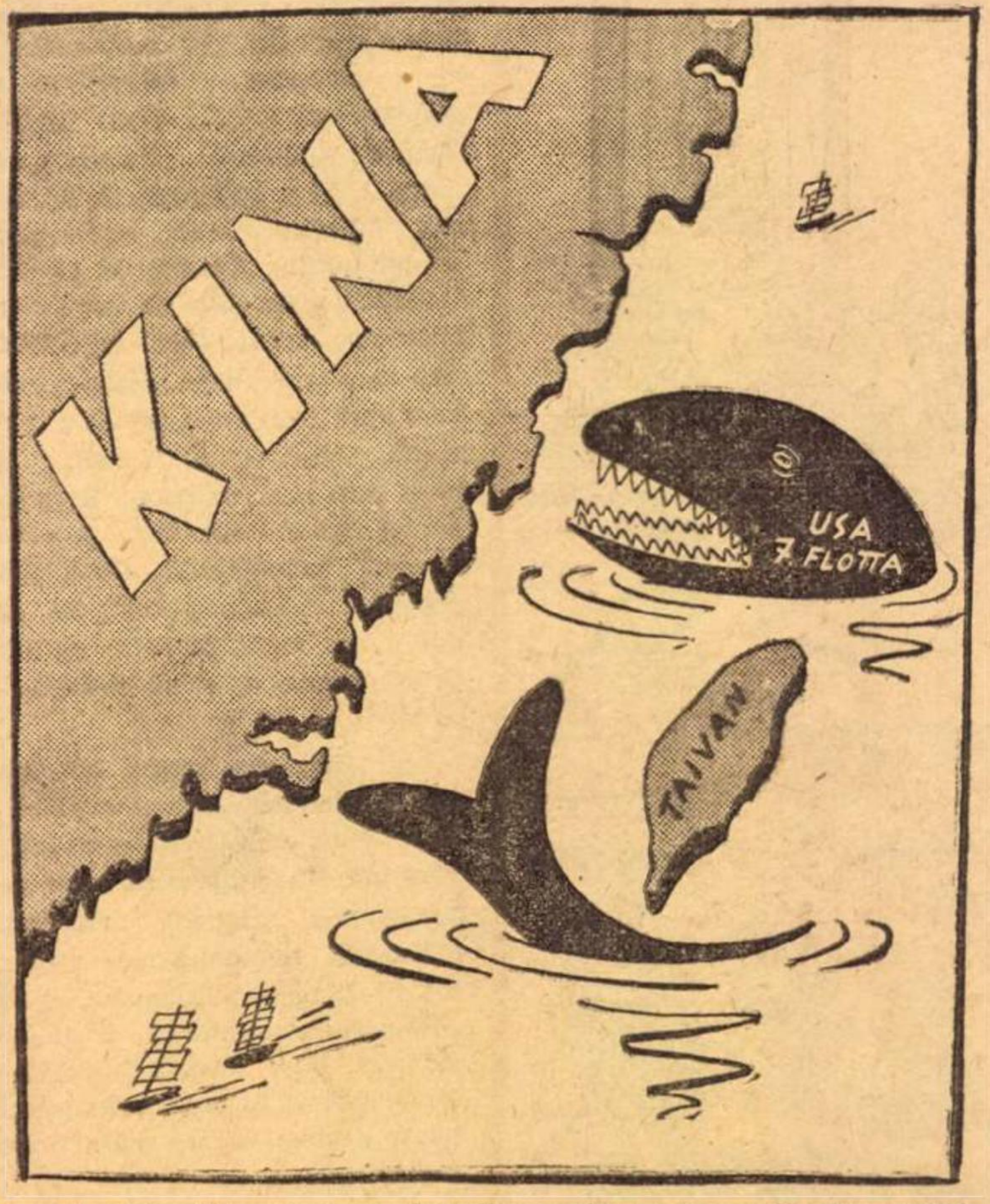
Nem tévedés, szó szerint ez áll a levélben: „átvett“ dolgozó! Márpedig Herczeg Jenőt nem „átvették“, hanem megválasztották, mégpedig nem a járási tanács, hanem Magyarlak község lakói, november 28-án, egyhangúlag. Amiből „jog szerint“ az következnék, hogy Magyarlakon most induljon tányérozás az „igénybejelentés“ teljesítésére. Alig jutna családonként 30—40 forint. Igaz ugyan, a tanácstörvényben nincs utalás arra, hogy valamely község dolgozói csak és kizárólag készpénztérítés ellenében választhatnak meg felsőfokú káderképző iskolát végzett állampolgárt. Ilyen törvény azonban nincs, hiszen a tanácstörvényt az egész ország még tervezet korában megvitatta, de úgylátszik, nem vették figyelembe a SZÖVOSZ jogi érzékkel felruházott hivatalnokainak sajátos véleményét.

Dicséretére szolgáljon, Herczeg elvtárs azóta is szerényen, szorgalmasan végzi munkáját, cseppet sem változtatott magatartásán az, hogy „átengedéséért“ csekély 18 360 forintot követelnek. Azt mondja, csodálkozik a magas taksán.

Elvégre ő nem osztrák válogatott labdarúgó...

Szántó Jenő

A taivani szorosban

A cápa: Egyesek nem akarják megérteni, hogy én itt a békére és a nyugalomra vigyázok...

Női dolgok XI.

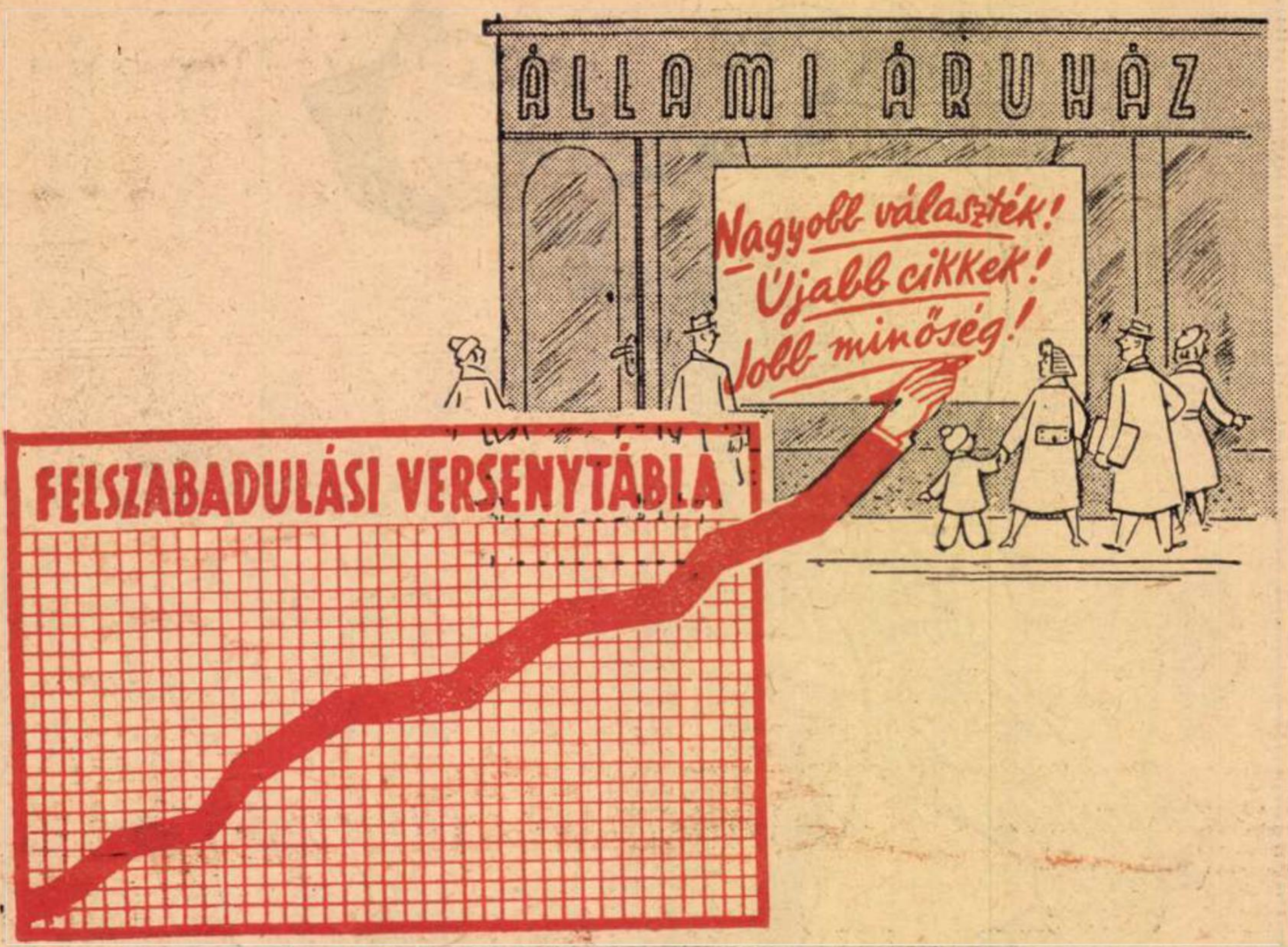

Nő: Köszönöm, nem kérünk!

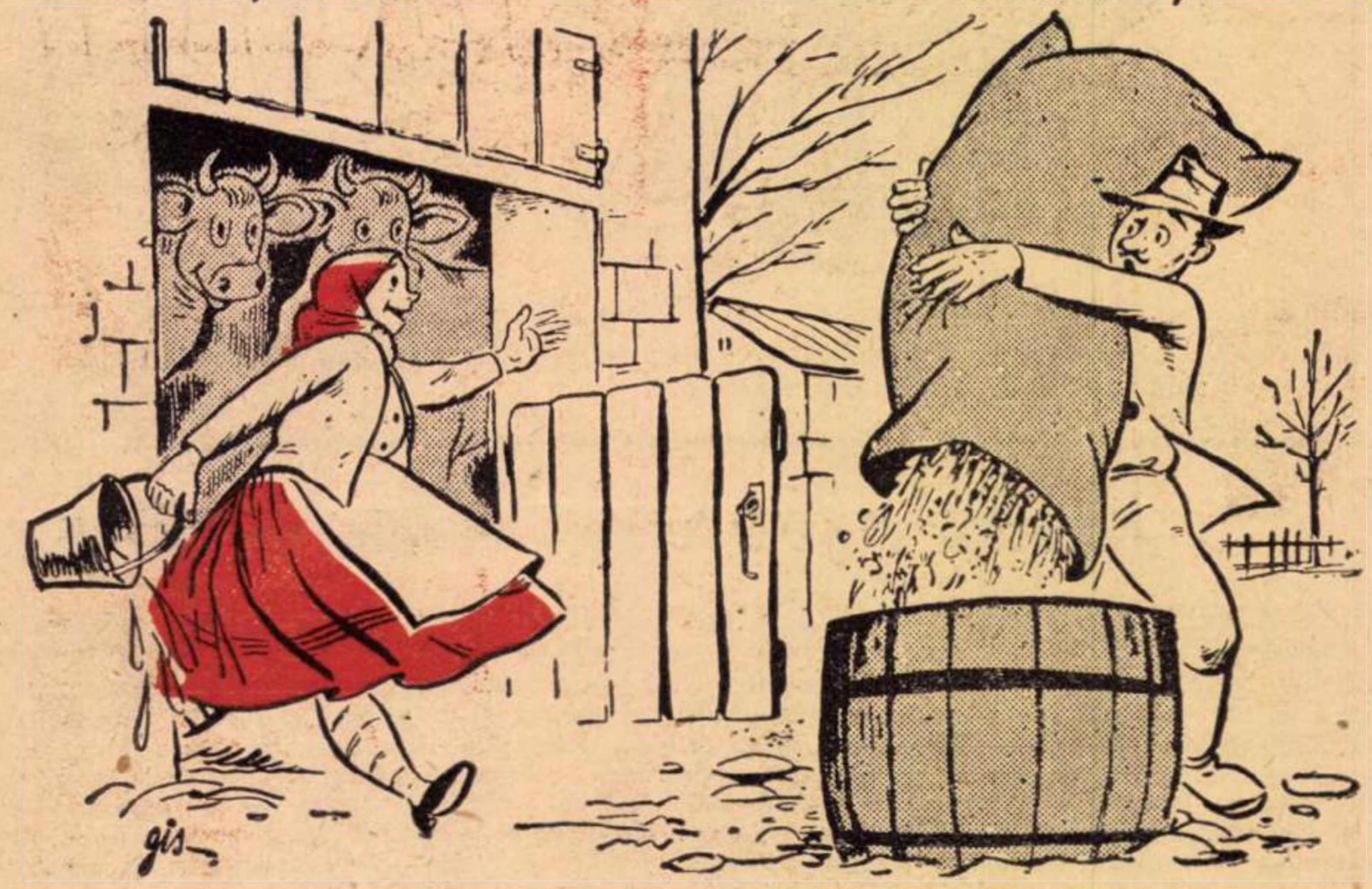
Nő: Hogy lehet valaki ilyen smucig...

(Vasvári Anna rajza)

Mit hoz nekünk a felszabadulási verseny?

Vajon honnan került ez a silótakarmány?

— Jaj de jó, hogy szereztél egy kis silót a Riskanak, te Jani!
— Ne kiabálj asszony! Az elnök nem tud róla!

MEGNYÍLT AZ ELSŐ KORSZERŰ BABAKELENGYE BOLT

Macskajaj-tan

A tudományos felfedezések egy része a véletlennek köszönheti születését. Ha feleségem nem jön ki reggel hét órakor az előszobába, akkor jelen hiteles megfigyeléseken alapuló értekezés sohasem lát napvilágot.

Számtalan tanulmány jelent már meg a szeszesitalok mértéktelen fogyasztásának káros hatásáról, de szerény tudomásom szerint eddig még senki sem írt tudományos alapon a másnaposságról, vagy népiesen „macskajaj"-ról. Magam részéről nem tartozom a szeszesitalok kedvelői közé, a kutatói munka érdekében azonban tegnap alaposan berúgtam. Alábbiakban a kortársak okulására leírom mindazt, amit az ébredésemtől számított két óra alatt észleltem.

★

Valaki fekszik az ágyamban, aki úgy tünik, mintha én lennék, de nem vagyok én, mert ha én lennék, akkor fel tudnék emelkedni, de mert nem én vagyok, tehát fekve kell maradnom. Jó lenne szólni valakinek, hogy emelje fel a karomat és a lábamat, de ehhez szólni kellene valakinek, hogy szóljon előbb nekem, hogy tudjak szólni magamnak, mert egyelőre nem tudom kinyitni a szájamat.

Mindegy. Becsukott szájjal is fel lehet kelni. Felülök. A lift úgylátszik működik. De bennem! Érdekes új építészeti stílust vezettek be azalatt, míg aludtam. A szemközti fal egészen kicsi lett és a plafon ferde síkban megy át rajta. Mindegy. Fontos, hogy mozogni tudok. Először lenyúlok a papucsomért. A padlót valaki rettenetesen gyors tempóban húzza lefelé. Nyújtom a karom, még nyújtom a karom, már egészen hosszú a karom, ahogy innen nézem, lehet vagy két és fél méter hosszú... de a padlót csak nem találom. Mindegy. Felállok. A lift zökken egyet bennem és megáll. A szekrény meghajol, utána a falak is. A képek úgy himbálóznak a falon, mint tábornok mellén az érdemrendek, ha mélyen előrehajol. Nyugalom, menjen minden vissza a helyére. Én is megyek a fürdőszobába. Érdekes, milyen pehelykönnyű vagyok. Persze, persze, a lábam nem éri a földet, három centire a padló felett lebegek, így megyek kifelé. Csak ne nézzek le, mert megindul a lift.

Úgy hiszem, nem lehetek nehezebb tizenöt dekánál. Érdekes, mennyire lefogytam egyetlen éjszaka alatt. A fejem két oldala pedig teljesen lyukas, mihelyt ki-

érek a tükörhöz, megnézem. Tisztán érzem, hogy a két lyuk között cirkulál a levegő, különben a fejem teljesen üres. Csak tudnám, mik ezek a fekete pontok a szemem előtt? Ha tudnék gondolkodni, akkor most arra gondolnék, hogy megfáztak a szemidegeim, jön az orvos, szemfenékvizsgálat, hm, hm, fekete szemüveg, sötét szoba, csönd, nyugalom, ravatal... De nem tudok gondolkodni, tehát nem gondolok semmire. Legalább szellőzik a fejem.

Tessék, a tükör. Előrehajolok... de nem tudok belenézni a tükörbe, mert hirtelen gyors egymásutánban a következőket érzem: 1. felpuffadok és bepasszírozódok a fürdőkád és a kályha közé, 2. a dagadás hirtelen megszünik, 3. minden tagom külön életet kezd, 4. lassan cseppfolyóssá válok, illetve 5. úszni kezdek, de mégsem, mert 6. testem körvonalai kezdenek elmosódni... Mindegy. Minden mindegy. Csak az a rém ne nézne rám a tükörből. Hogy nőtt egyetlen éjszaka alatt ormányszerű orrom és hogyan lett tükörtojás a két szemem? Mindegy. Kinyitom a csapot... De mivel... Tegnap este még tíz ujjam volt... Úgylátom ma is megvan mind a tíz. Nyúlok a csap felé... megfogom a szappant. Fel akarom emelni a szappant... felborítom a szájmosó-poharat... Nem tudok fogni az ujjaimmal. Mindegy. Jó hideg a fal a hátamnál. A lift ismét működni kezd, úgylátszik, megjavították. Gyorsan ki az előszobába... Az előszoba két és fél kilométer hosszú, lépni egyáltalában nem lehet, mert a lábam egészen apró zsanírokra jár és a csavarok elvesztek a zsanírból és most nem akar működni. Üres fejembe beköltözött egy útjavító kisipari szövetkezet, aszfalttörő gépekkel... Leghelyesebb, ha ledűlök egy kicsit pihenni és magamra húzom az előszoba-falát...

★

Így talált rám reggel hét órakor a feleségem az előszobában. És — mint említettem — ennek a váratlan találkozásnak eredményeképpen született meg eme örökbecsű féltudományos értekezés. Mert, ha nem írom meg, akkor sosem tudom elhitetni a feleségemmel, hogy csak a tudomány érdekében rúgtam be tegnap úgy, hogy átestem saját másik oldalamra.

VAJDA ALBERT

Az új bérezés bevezetése után

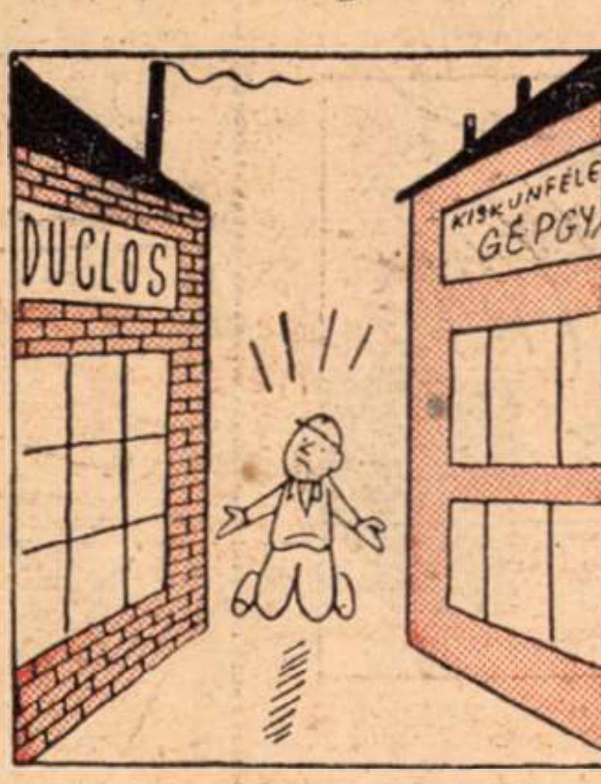
Bányász Bandi: Köszönöm, matematika-tanár úr, mától kezdve nincs szükségem a segítségére. Most már algebra nélkül is eligazodom az elszámoláson…

Versenytársak vetélkedése

Tata: Mi az, lemaradtam? Ejnye, pedig milyen biztosan számítottam arra, hogy én is bejutok!
Dorog: Túlságosan elbíztad magad, öregem. Pedig még a felszabadulási versennyel is járhatsz így…

Hol gyártanak sűrített levegős gépet?

A Duclos Bányagépgyárnál nem, mert a munkát „átprofilírozták" a Kiskunfélegyházai Gépgyárhoz. De ott sem, mert a gyártó gépeket Kiskunfélegyháza még nem „profilírozták" át

„Papírvájár"

— Érthetetlen, hogy milyen nehezen megy a munka, pedig épp olyan bizonyítványom van, mint neked
— Ez igaz, de a bizonyítvány nem elég! A csákányt is meg kell fogni. Méghozzá szakértelemmel!

Amikor tavaly Tatabányán jártunk, a Villám-ban a következő tréfás apróhirdetést olvastuk: „Dorognál erősebb versenytársat keresek. Öreg Tata."
Most meglátogattuk a dorogiakat, elsősorban a dorogiak újságát, „Bányász Bandit", hogy meggyőződjünk arról: valóban olyan lebecsülendő ellenfél-e Dorog? A hibák ellenére is meg kell állapítanunk, hogy nem kis ellenfél. Jól kösse fel a felkötnivalóját az, aki Doroggal ujjat húz! Bányász Bandi gondoskodik itt a versenynyilvánosságról, s akiről ő az éles nyelvével „gondoskodik", annak bőven van gondolkoznivalója. Ahol pedig így bírálnak, ott biztos, hogy az eredmények hamarosan megjavulnak.
Gabala Ferenc, a dorogi Bányász Bandi szerkesztője mindent tud, amit csak tudni lehet a versenyről és tekintélytisztelet ide, vagy oda: jól megmondogatja a magáét a lemaradozóknak. Háromezer példányban jelenik meg a Bányász Bandi naponta, s hogy ez egyszer négyszázötezerben jelenjék meg, néhány ötletet átvettük.

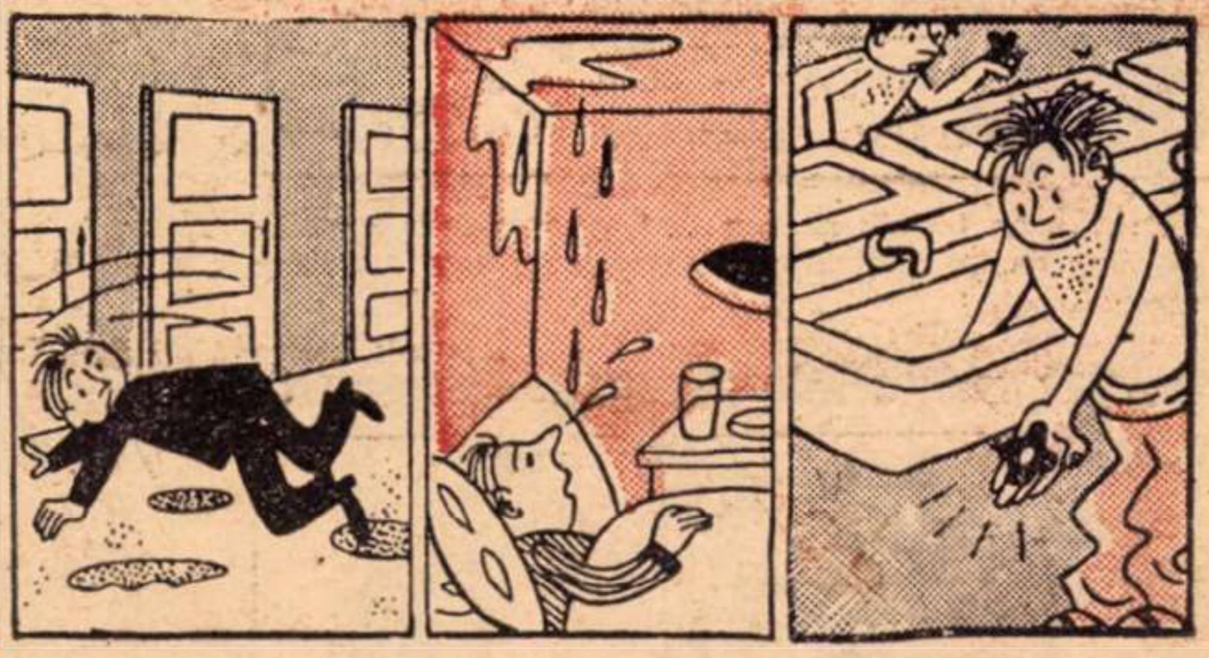

AZ ÉPÍTŐVÁLLALAT CÍMÉRE!

Három hónapja kész csak a Ham Kálmán munkásszálló és máris…

feltöredezik a cementpadló… becsurog az eső… letöredeznek a vízcsapok…

Miért jár ez a csille mankón?

Mert a Dorogi Bányagépgyártó és Javító Vállalat gyártotta, s ezért a hétkilométeres alagútban néha elveszti az egyik kerekét, mire megbénul a forgalom. A vállalat nem köti elég erősen a tengelyhez a kereket — így válik a termelés kerékkötőjévé.

Beszélgetés a dorogi vendéglőben

— Polkát nem szoktak táncolni itt?
— Ugyan, mit képzel?! Nagy port verne fel az nálunk.
— Ilyen szolidak a dorogiak?
— Dehogy, csak ócska a vendéglő padlója…

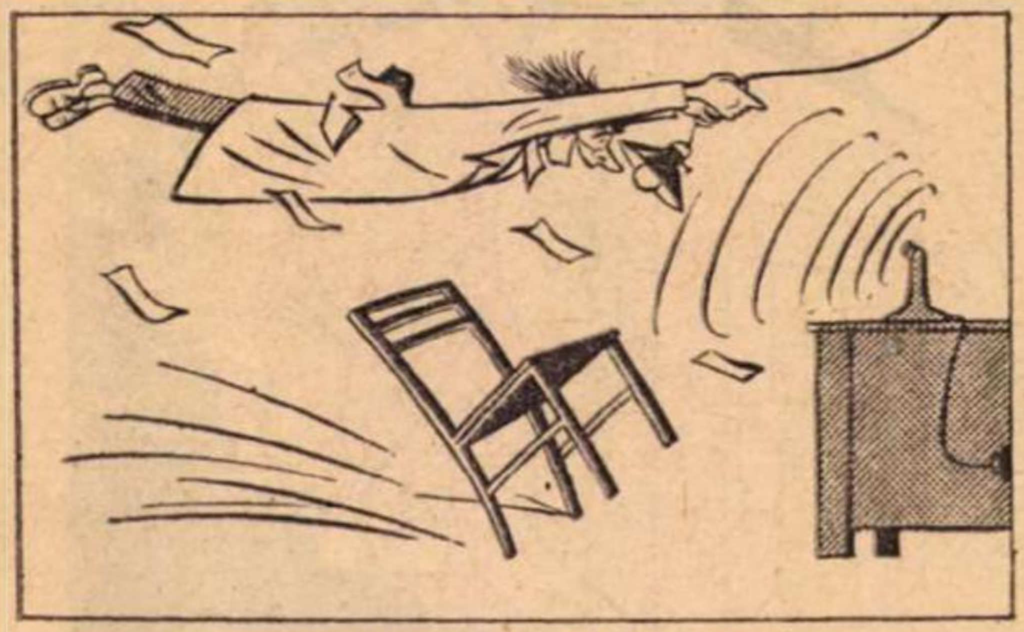
Felszabadulási versenyben

— Ne búsúlj öregem, ha sok is a hiba itt a Ludas Matyi ötödik oldalán, mi megtesszük a magunkét a felszabadulási versenyben!

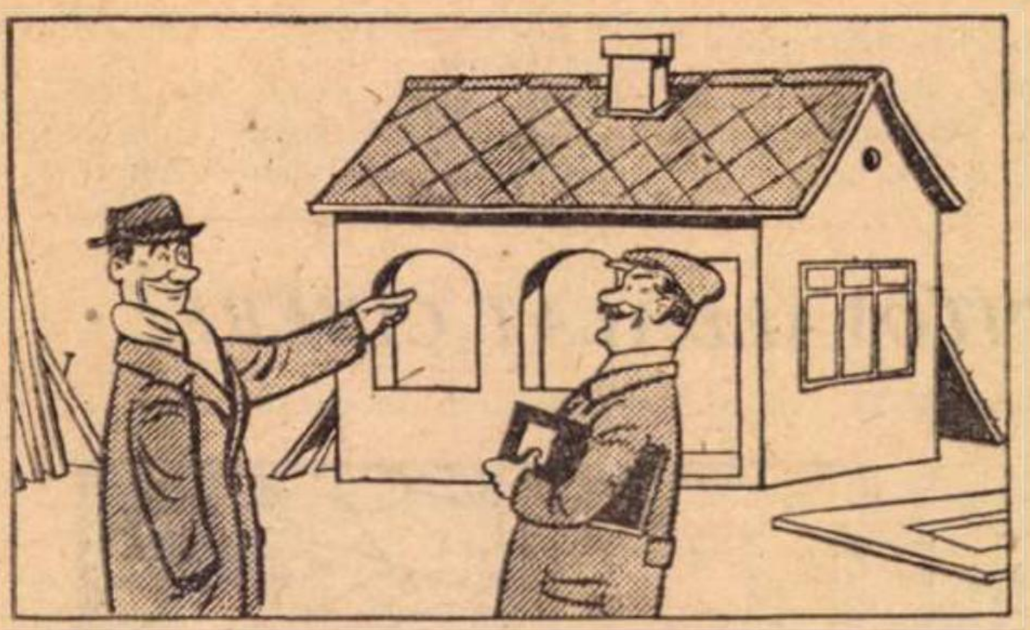
1955. évi IPARI UJDONSÁGOK

Kis asztali-ventillátorok készülnek

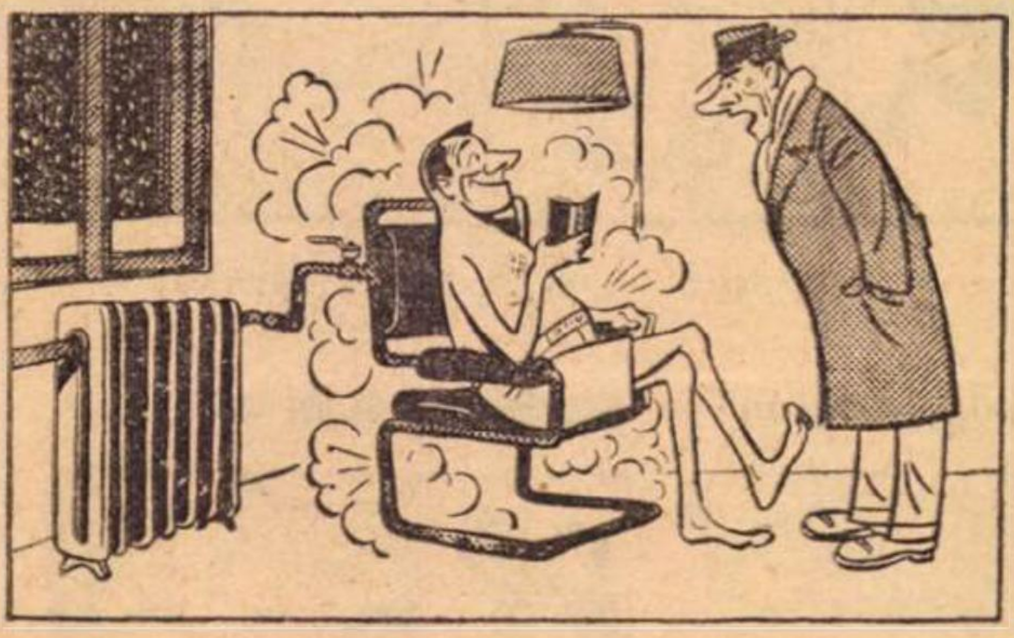
Meós: Remek! Mehet!!

Összerakható családiházakat készít a DIMÁVAG

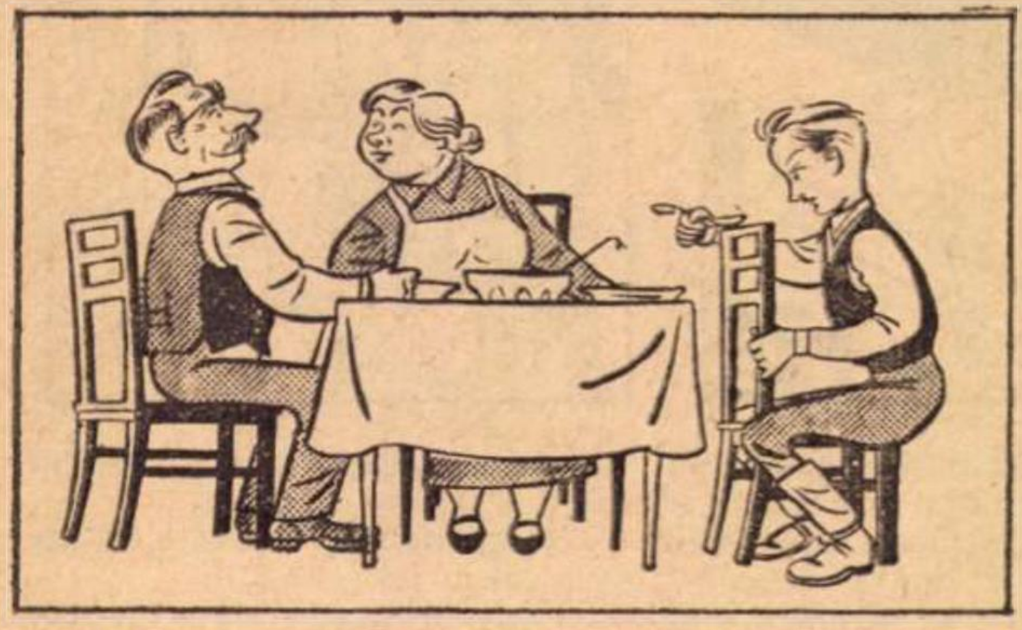
— Ez nagyon tetszik nekem... Legyen szíves, egyelőre csomagolja be a fürdőszobát, megmutatom a feleségemnek!

Árusítják már a kárpitozott csőbútorokat

— Tökéletesítettem! Igy még melegít is!

Csizmanadrágos öltönyök kaphatók

— Mióta megvettem ezt az öltönyt, csak lovaglóülésben hajlandó ülni!

(Gerő Sándor rajzai)

Kétségbeesett kisérlet csúcsforgalom idején

— Bácí kérem, nyissa ki!

Tánc

Kedvelem a táncot. Általában jól érzem magam olyan helyen, ahol fehérnépek között lehet forgolódni. Mert ha meglátok egy lányt, azonnal terveim és elképzeléseim vannak; latolgatom, hogy vajh, milyen feleség lenne belőle.

A vállalatnál nemrégiben bál volt. Először táncra kértem egy karcsú szöszke leányt, Esztit. Összemelegedtünk, sportról beszélgettünk, mert ez érdekelte leginkább, én pedig megrendültem arra a gondolatra, hogy miként bírtam eddig Eszti nélkül élni. S már láttam a jövőt, férj-feleség vagyunk, tréningruhában járunk, sőt tréningruhát visel az anyós és az após is, totózunk, vívunk, úszunk, télen pedig kesztyű helyett boxkesztyűt húzunk a kezünkre. És akkor lekérték Esztit... Felkértem Magdát. Magda lélekbúvár volt. Azonnal megkérdezte, hogy nincs-e Oedipus-komplexumom. Tagadólag ráztam a fejemet s bepillantottam a jövendőbe: Magdus és én házaspár, állandóan együtt elemezzük lelkeinket, egymás tudatküszöbe mögött matatunk. Magdát is lekérték... Gyönyörű vörös lány volt a következő. Miközben fogtam a derekát, nevemet is elfelejtettem, a körme megannyi csillogó gyémánt volt, két keze két virágkehely, a hangja muzsika. Egyébként zenész volt. Gondolatban karomon vezettem, irigyen bámulják a férfiak az utcán. Berta tántihoz viszem, aki megállapítja: „Lám, lám, ki hitte volna, hogy ilyen csinos asszonykája lesz a lurkónak!" Odahaza pedig házi vonósnégyest szervezünk, és folyton vonósnégyesezünk. Őt is lekérték... Pirit kértem fel, aki megrökönyödésemre, állatszelidítőnek készült. s mivel szemrevaló lány volt, hamar megbarátkoztam a gondolattal, hogy a feleségem állatidomár lesz. Máris hallottam, hogy ágyunk alatt három bengáltigris dorombol, hiéna csahol a konyhában, a csilláron páviánok lejtenek vitustáncot. néhány csörgőkígyó csörgedezik fel s alá a szőnyegen, a fürdőszobában pedig egy egész krokodil-család tivornyázik. Háztáji gazdaságunk bizonyára népszerűségnek fog örvendezni a társbérlő előtt. De az ördög vigye el, valaki lekérte Pirit is!... Már-már kezdtem elcsüggedni, hogy a tánc végén szégyenszemre partner nélkül maradok, s mehetek haza egyedül a barátságtalan éjszakában. De egyszer odaléptem egy fekete lányhoz és bemutatkoztam. „Vera vagyok, harmadéves filozopter" — mutatkozott be ő is, és hangjában a lét nagy kérdései remegtek. Egészen odavoltam. Filozófálni kezdtünk. Máris boldogan gondoltam nászunk éjjelére, mikor is Sokrates és Platon arcképével illusztrált hangulatlámpa ernyője mellett vastag filozófiai könyveket fogunk lapozgatni, el-elmélázunk, s ha mindezt unjuk, kimerítő vitát rendezünk Nietzsche filozófiájának ellentmondásairól...

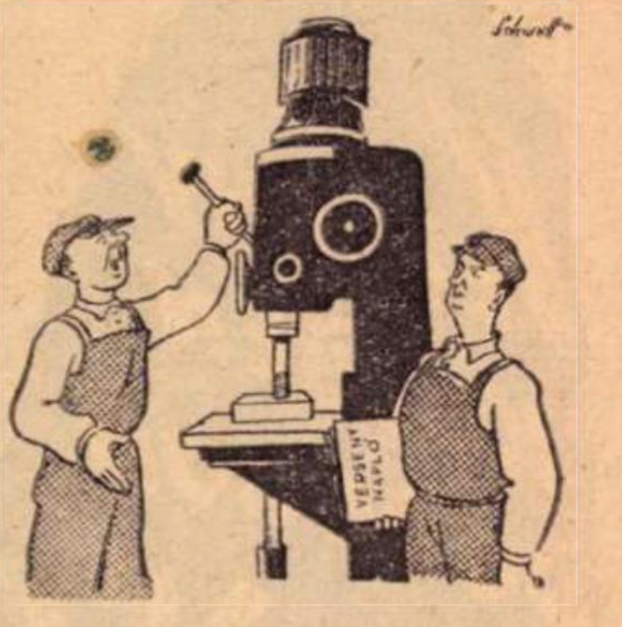

Vége lett a táncnak. Gondoltam, hogy hazakísérem Verát, meglátogatom, s néhány hónap mulva talán megkérem a kezét is. Szövögettem, szövögettem tovább az álmaimat, mialatt hozzánk lépett egy vállas fiatalember, szemem előtt derékon fogta Verát, majd mosolyogva fordult hozzám: „Ne haragudj, de haza kell vinnem a menyasszonyomat. Holnap korán kell felkelnie, mert sízni megyünk..."

Csanádi Ákos

Furcsa kérdés

Gyakran előfordul, hogy a dolgozók egyéni felajánlásait a művezetők készítik.

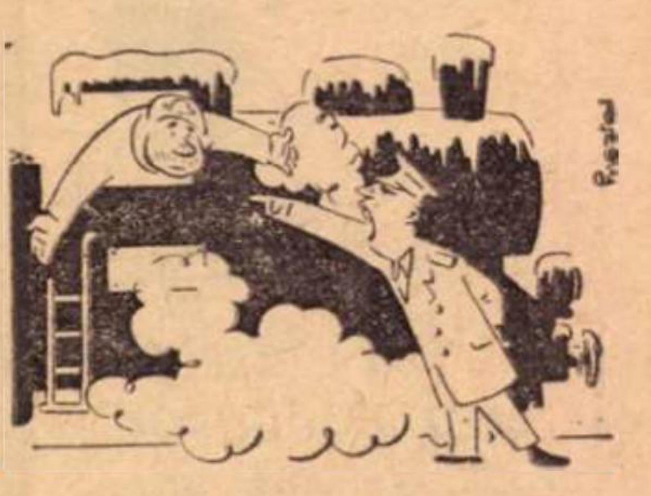
— Mondja, művezető elvtárs, milyen felajánlást tettem? Szeretnék otthon eldicsekedni vele.

Az éléskamrában

— Mondd, anyu, nem gondolod, ahhoz képest, hogy már február van, túlságosan sok itt a befőtt?

Pályaudvaron

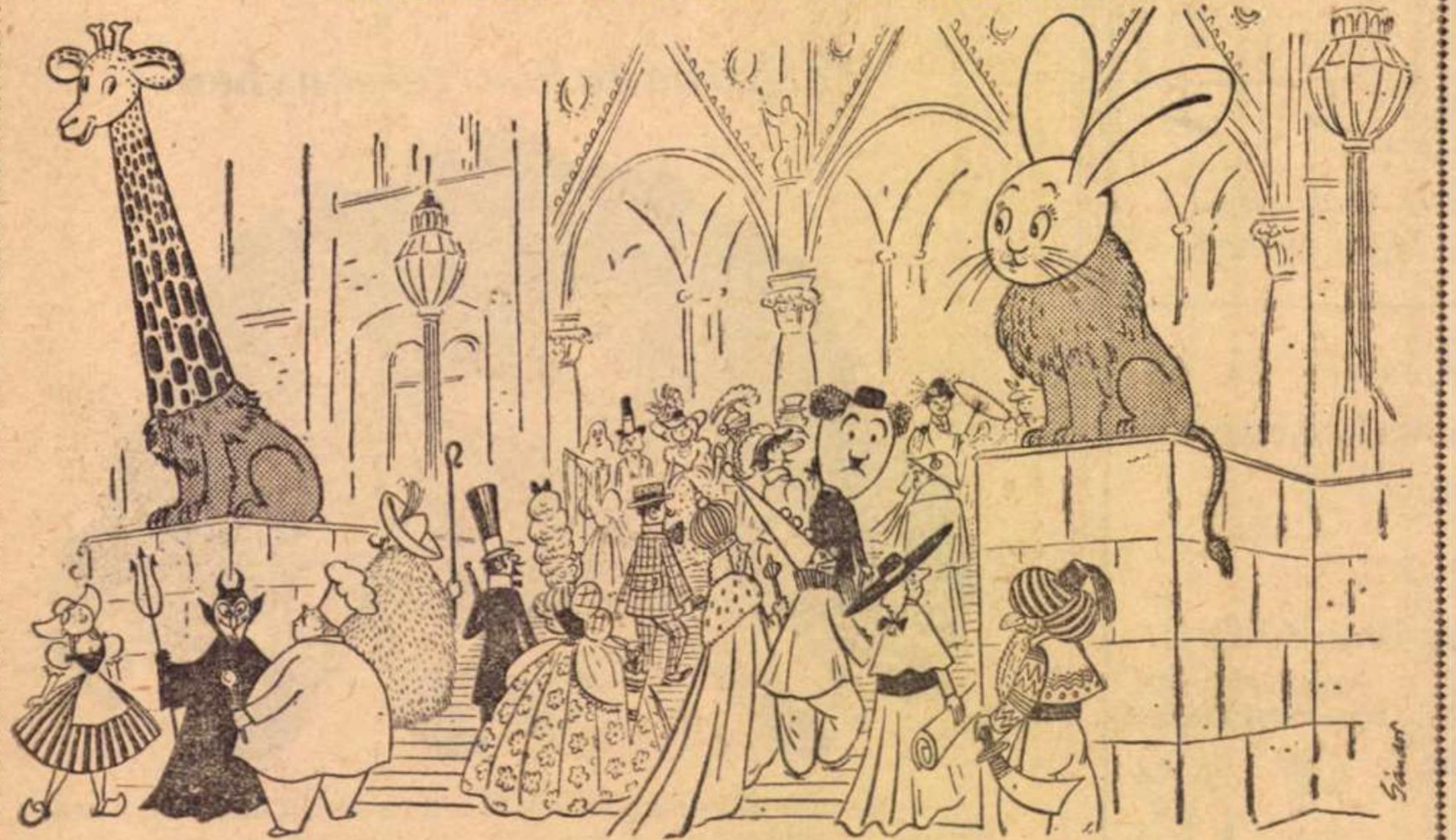

— Szerencsétlen! Minden számításunkat keresztülhúzta, tönkretette a menetrendet!

— De hiszen én pontosan érkeztem...

— Éppen azért!

RAJZOLÓNK ÍGY KÉPZELI...

Az Országház előtt ülő bronzoroszlánok is részt vesznek a DISZ-karneválon.

(Sándor Károly rajza)

Ez aztán precizitás!

— Nagyszerű dolog ez az atomenergia! Egy kiló urán hárommillió kiló szénnek felel meg.

— Milyen szénnek? Sziléziainak vagy tatainak?

Borúlátás

Kétségbeesett hang az autóbuszmegállónál:

— Engedjenek, kérem, felszállni! Ez lesz ma már a negyedik kocsi, amelyikről lemaradok!

Kulturfront

DARVAS SZILÁRD:

A KÖLTŐ ÉS A TÖMEGEK

Dereng Jenő, a több, mint jónevű lírai költő lassan ballagott a körúton. Alkonyodott, égtek a lámpák, az olvadó lucsokban már a tavasz üzent, mintha mondaná: jövök, a jövő hónapban egészen biztosan szakítok magamnak egy szabad napot, de most még minden estém foglalt, a téllel tárgyalok a békés együttélés lehetőségeiről.

Dereng Jenő ment az utcán és vele szemben emberek jöttek, sőt a háta mögött is, ezeket azonban nem látta, mert a természet úgy alkotta meg őt, hogy hátul nem volt szeme. Emberek jöttek-mentek, jártak, nyüzsögtek, élték a körút semmihez sem hasonlítható forgalmas életét. Dereng Jenő, a több, mint jónevű lírai költő nézte őket — már akik szembejöttek, mert (mint már mondottam) hátra nem látott — egy több, mint jónevű költőhöz méltó lírai gondolatok fakadtak agyában:

— Ezek itt mind, mind olvasók — rebegte maga elé lírai halk révületben. — Ezek itt mind olvasók, mert a világ két részre oszlik: írókra és olvasókra. Istenem, milyen szép ez . . . én vagyok az író, ők meg az olvasók . . .

És ment tovább, szinte eszelős nyájassággal tekintve a szembejövőkre, amit azok, főleg a nők — mivel Dereng Jenő a több, mint jónevű lírai költő éppenséggel nem volt megnyerő külsejű embernek mondható — bizonyos tartózkodással vettek tudomásul.

Az történt ugyanis, hogy Dereng Jenő tudta, hogy a szembejövő emberek mind-mind olvasók, de a szembejövő emberek mind-mind nem tudták, hogy Dereng Jenő író.

Ami persze érthető. Az író elvégre nem színész, aki minden este fellép a közönség előtt, miáltal megjegyzik maguknak arcvonásait, — nem fényképezik őt különböző színházi magazinok izgalmas és érdekes jelenetekben. Még az igazi nagy írókat is sokszor csak a haláluk után kezdik fényképezni, hát még Dereng Jenőt, aki csak egyike volt a több, mint jónevű költőknek, méghozzá nem is a legjelentékenyebbeknek.

Dereng Jenő ezután autóbuszra szállt, ahol szintén rengeteg ember volt, talán még több, mint az utcán. Dereng Jenő ezeket is rettenetes nagy szeretettel nézte.

— Mennyi téma — mondta magában átszellemülten, mert tudta, hogy a világ két részre oszlik: témákra és akik megírják őket. — Mennyi téma, az emberi indulatoknak és sorsoknak micsoda néma kavalkádja. És mellettük ott van ő, **az író**, akinek kezében már mozdul a varázspálca, hogy a mozdulatlannak látszó sorsokat élővé varázsolja.

Az utasok azonban közömbösen néztek át Dereng Jenőn, mert nem tudták, hogy ők témák, továbbá azért, mert Dereng Jenő kezében nem volt varázspálca, csak egy pár dupla, irhával bélelt kesztyű, százhetven forintért.

Dereng Jenő ezután leszállt az autóbuszról, nem bántotta őt különösebben, hogy ott sem ismerték fel, hiszen tudta — többek közt egy másik több, mint jónevű író egyik cikkéből, hogy bármelyik „kabaré-bohóc" ismertebb, mint akár a legtehetségesebb író is. Nem bánta, mert nem pályázott ő efféle hervadó babérokra.

Hazafelé tartott, de meg kellett torpannia, mert hirtelen elébe toppant valaki. Dereng Jenő, a több, mint jónevű lírai költő egy pillanatra visszahökkent, de csakhamar rájött, hogy nincs oka ijedtségre, mert az illető — szimpatikus, megnyerő arcvonású, derűs fiatalember azzal kezdte, hogy bemutatkozott:

— Kevés Károly újságíró vagyok — mondta barátságosan kezet nyújtva. — Ne haragudjon az elvtárs a zavarásért, a Hírlap-újság részére riportot írok az esti járókelőkről. Szabad az elvtárs nevét?

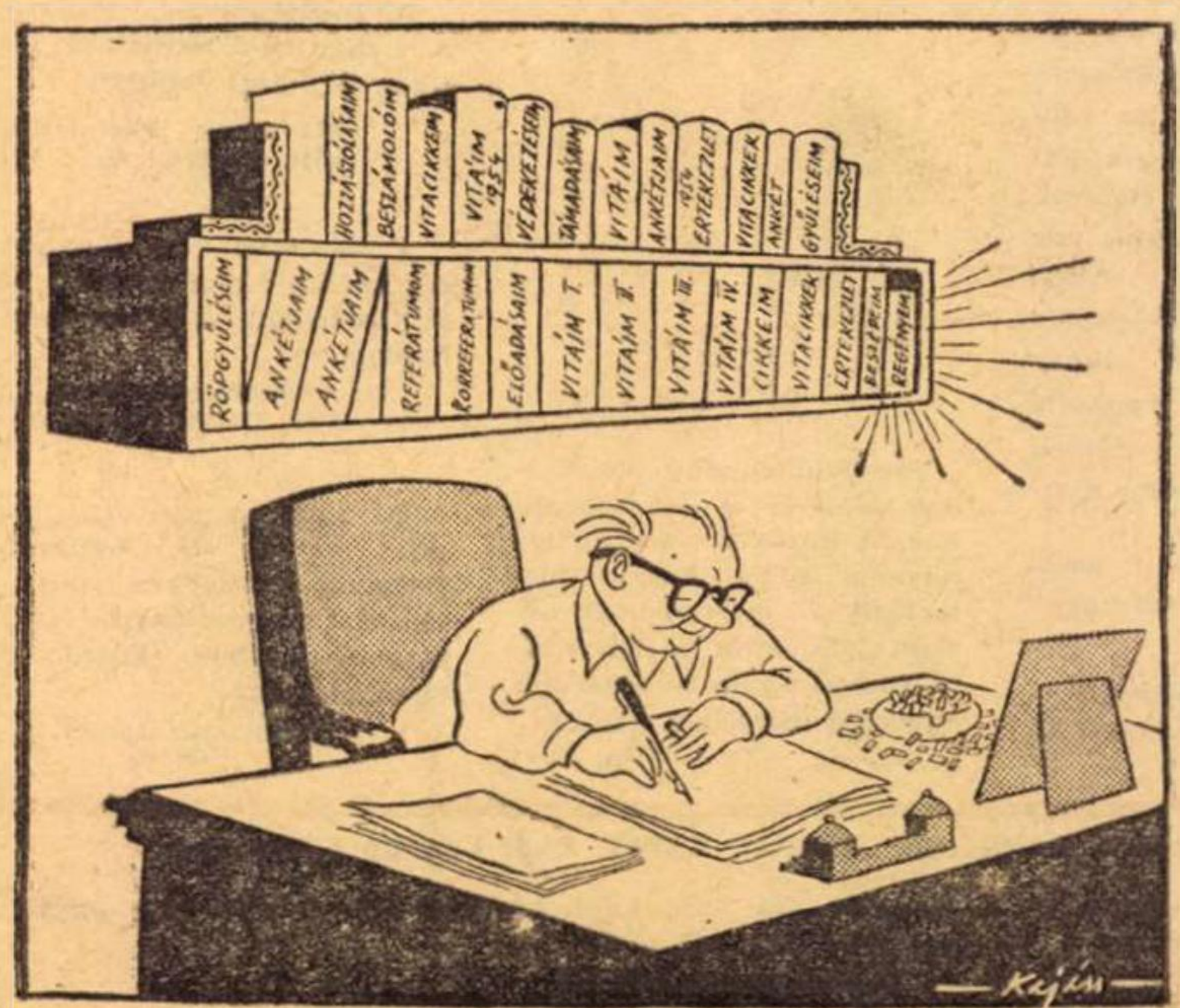
Dereng Jenő jóindulatúan elmosolyodott.

— Dereng Jenő vagyok — mondta nagyon készségesen.

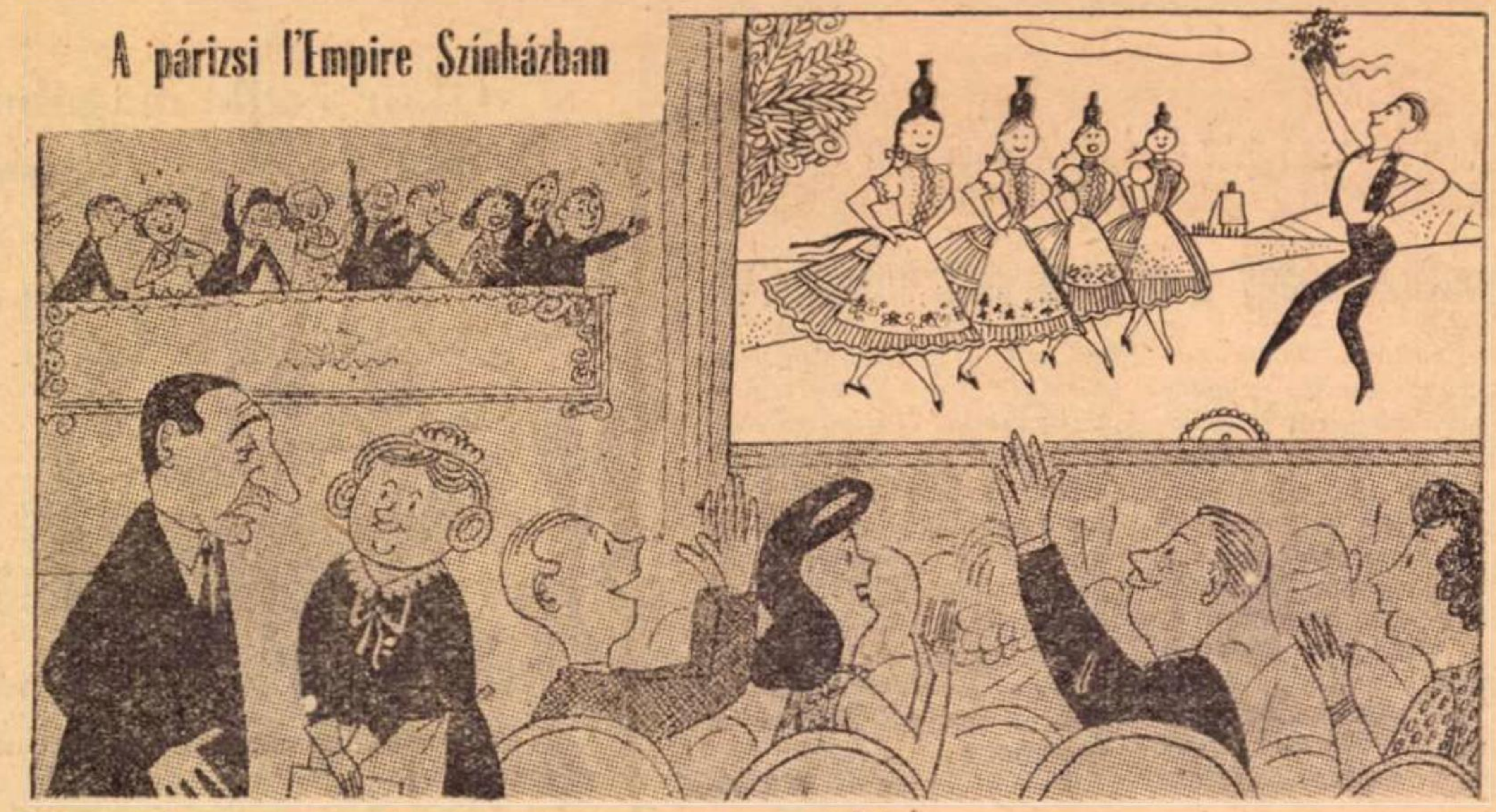
— Köszönöm — jegyezte az újságíró és nyomban feltette a következő kérdést:

— Foglalkozása?. . .

A „nagy" író könyvespolca

A párizsi l'Empire Színházban

Mendes France: Ma igazán nagyszerű itt a hangulat . . .
Jegyszedő: Hát persze . . . A magyar együttesnek is nagy sikere van, meg aztán uraságodnak is meg tetszett bukni.

ARCOK A NÉMA LEVENTÉBŐL

(Félreértések elkerülése végett: ezeket a verseket *nem* Heltai Jenő írta.)

Szerelme sikerét most már bánja néha
Megnősült és attól lett igazán néma. *(Agárdi: Ladányi)*

Nagy költő s nagy tudós, — bár ez együtt ritka:
Kezében az örök fiatalság titka. *(Heltai)*

Nemcsak szép, de jó is, szögezzük le hát mi:
Bakó vagy kritikus nem tudja levágni. *(Zilia: Ruttkay)*

Ez a találkozás szerencsésnek látszik
Egy jó színész itten egy jó királyt játszik.
(Mátyás király: Pálos)

Ő volt a történet első krónikása,
Jogdíja a siker, nem tart igényt másra.
(Galeotto: Földényi)

Csupa szín és derű pedig nem azt mondja:
Apu, hogy megy be a Beppo Piemontba?
(Beppo: Bilicsi)

(Edma rajzai)

BÁL AZ ÍRÓSZÖVETSÉGBEN

— Nézd, milyen jól csárdásozik az a kartárs . . .
— Megszokta. Kritikus. Kettőt jobbra, kettőt balra . . .

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE

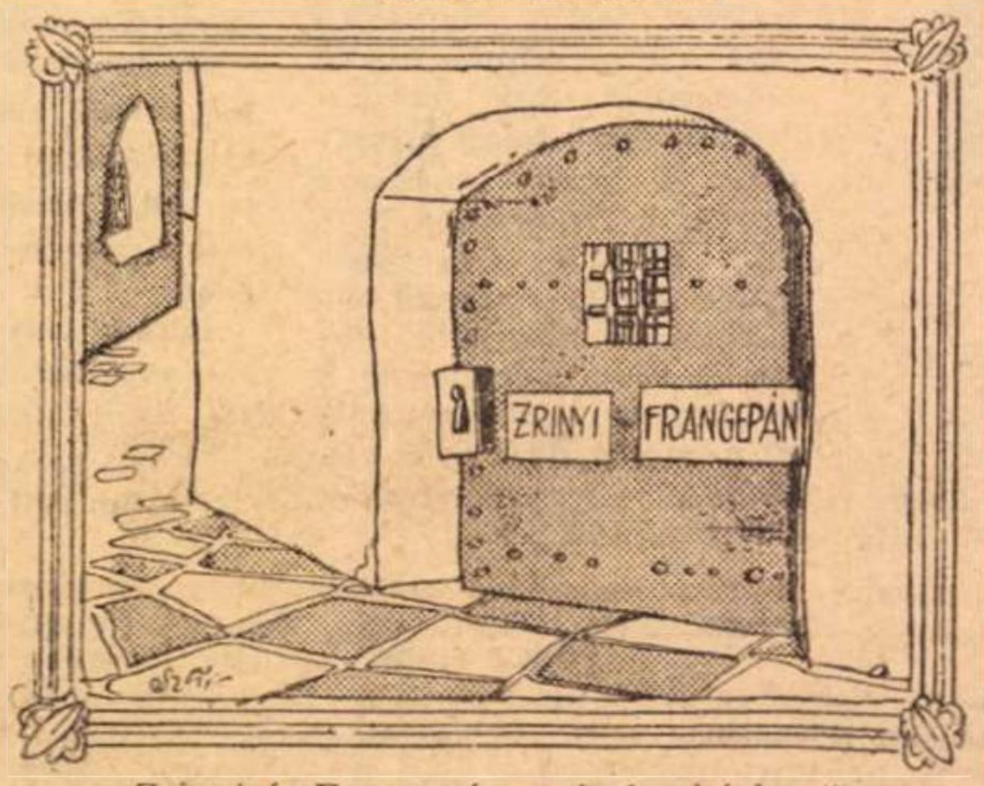
(Ellesett beszélgetés egy kultúrteremben)

— Csodálkozom rajtad, öregem. Kívülről tudod a Vörös Lobogó összes játékosainak a nevét, de azt nem tudod megmondani, hogy kicsoda Csokonai . . .
— Tényleg nem tudom. Melyik csapatban játszik?

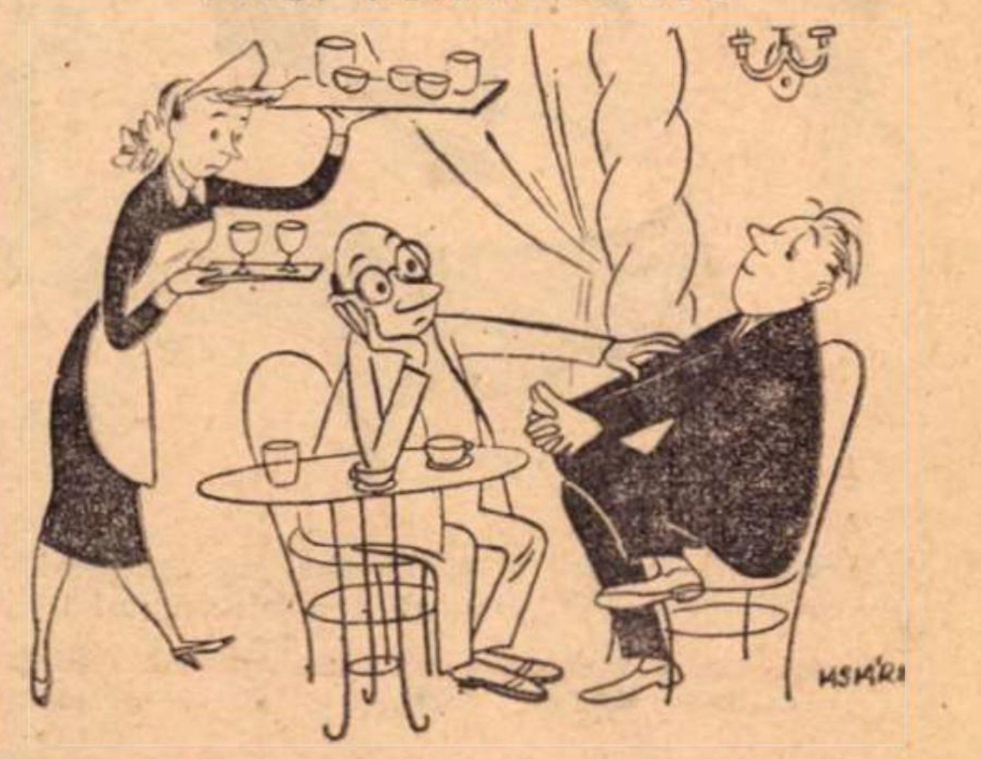
KÉNYELMES MEGOLDÁS

(Kevés a Műcsarnok kiállításán a figurális kompozíció)

„Zrinyi és Frangepán a siralomházban"

NAGY FORMAMŰVÉSZ

— Szoktál írni időmértékes verset is?
— Hogyne. Van, ami három perc alatt készül . . .

Le a bürokráciával!

Dia-vetítő, avagy a pénzen vett bosszúság

Nem tudom, más ember hogy van vele, de engem a pénzen vásárolt bosszúság sokkal jobban mellbevág, mint az ingyenes. Hiába, ilyen a természetem. Engem például az a celofán-zacskóba bújtatott felemás nylon-harisnya, amit feleségem születésnapjára vettem, vagy az a „fináncIábakkal" telített 50 darab „Harmónia" amivel életem

párja visszavágott, sokkal jobban felbosszantott, mint a síkos járdán való ingyenes hasraesés. Lehet, hogy bennem van a hiba, mert hiszen köztudomású dolog, hogy potyán is lehet egész jóízűeket bosszankodni. Én mégis makacsul azt állítom, hogy az igazi és lélekemelő bosszúság az, amit pénzért veszünk magunknak. Erre pedig bőven van alkalmunk. Sokszor már úgy fest a dolog, mintha egyes vállalatok direkt profilirozták volna magukat a vevők bosszantására. Eddigi megfigyeléseim szerint a pénzen vett bosszúságnak két formáját ismertem meg: egyéni és tömegbosszantást. Persze, mondanom sem kell, hogy az utóbbi a veszélyesebb. Éppen azért úgy döntöttem, hogy ebből a fajtából tanulságképpen elmondok egy karácsony óta vajúdó tizenegyezerszer 125 forintos tömegbosszantó esetet, hátha tanulnak belőle az illetékesek.

Ez a hosszúlejáratú tömegbosszantás úgy kezdődött, hogy a Sport-, Játék- és Hangszer Nagykereskedelmi Vállalat még a karácsonyi vásár idején forgalomba hozott 11 000 darab 125 forintos Dia-vetítőt. Ez a jóképű masina ötletes kisfilmjeivel annyira kellette magát a játéküzletek kirakataiban, hogy aki meglátta és pénze is volt hozzá, azonnyomban megvette. Szóval a Dia egyik napról a másikra tömegcikké léptette magát elő, bár a tömegekkel való kapcsolatát erősen lerontotta 110 Voltos egyoldalúsága. (Ennélfogva azok a vevőjelöltek, akik otthonukban 220-as áramkörrel vannak behálózva, valakinek „előrelátó figyelmessége" folytán már a rajtnál kiestek a játékból.)

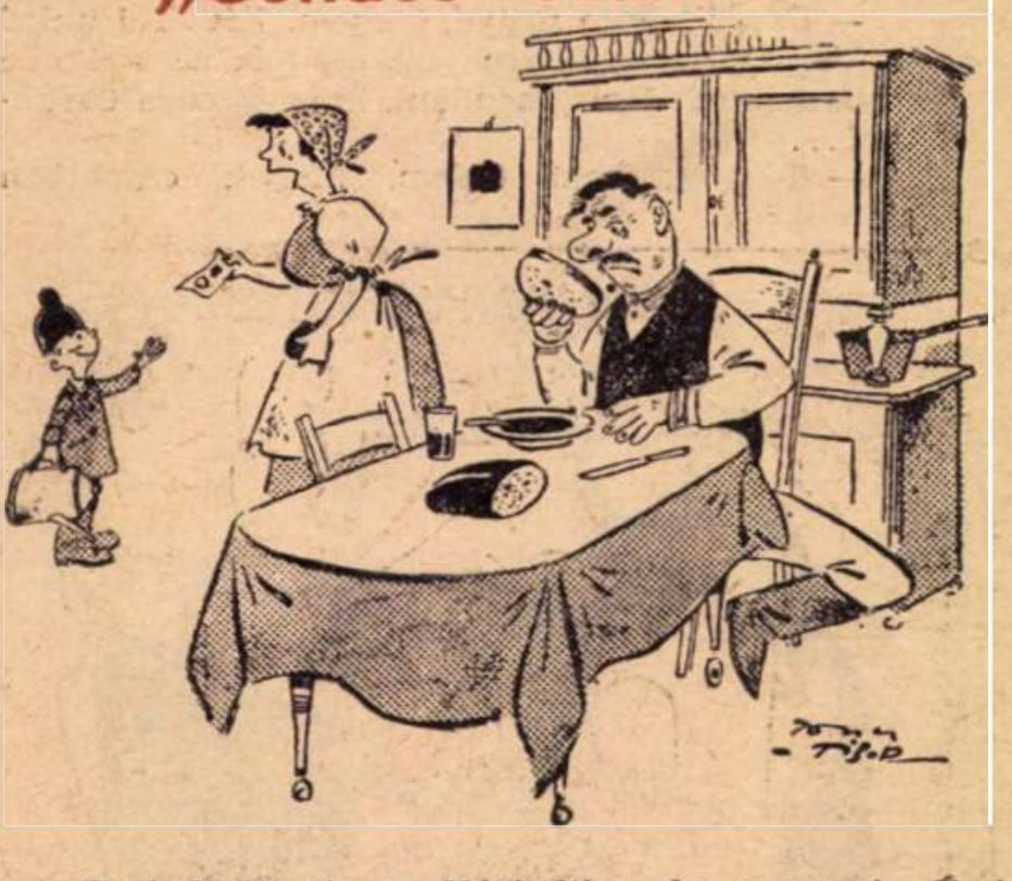
Ez volt az előjáték, illetve az ingyenes tömegbosszantás. De menjünk csak tovább! A Dia-vetítőnek az a rossz tulajdonsága van, hogy lámpa nélkül nem vetít, a lámpának pedig az, hogy idő előtt kiég. Igy hát a természetes követelmény az lett volna, hogy a Dia-gépeket megrendelő nagykereskedelmi vállalat a 11 000 vetítőgép szükségleteinek kielégítésére legalább 22 000 darab különleges égőt is előre gyártat. De erről megfeledkeztek. Súlyosbítja ezt a hihetetlen feledékenységet az is, hogy az Egyesült Izzó által már legyártott különleges lámpák a gyakorlatban nagyon rövidéletűeknek bizonyultak. Akadt közöttük olyan is, amelyik már az első kapcsolásnál kiadta a „lelkét", a Dia-tulajdonosok legnagyobb bosszúságára. De az igazi és lélekemelő

tömegbosszantás akkor vette kezdetét, amikor a diások ezreinek hosszú utánjárással sikerült megtudniok, hogy égő pedig sem az üzletekben, sem a nagykernél, sem a gyárban nem kapható. A tömegbosszantás végül is olyan jól sikerült, mintha megszervezték volna. Ha már ezt ilyen gyönyörűen elrendezték az illetékesek, dugják össze a fejüket újra és próbáljanak kisütni valami okosat. Például ezt: legyen megfelelő mennyiségű minőségi égő! Erre várnak égő vággyal a kis- és nagypajtások tízezrei.

Bernáth Ede

„Gondos" árukezelés

— Szaladj Pistike a Népboltba, de gyorsan! Érzi apád a kenyéren, hogy megjött a petróleum!

Ökör iszik magában

— Miért van úgy elkeseredve, csak nem hagyta el a babája?
— Sokkal rosszabb! Elvesztettem a patkómat s nem kapok helyette másikat.

Fölényesen kioktató választ

küldött szerkesztőségünknek Béres Győző, a Délpesti Dohánybolt Vállalat igazgatója, arra a cikkünkre, amelyben kifogásoltuk, hogy vállalatának dohánytőzsdéi titkos telefonszámukkal válnak ki a nagybudapesti trafikok rengetegéből. Béres Győző szerint a délpesti dohányboltok számai nem titkosak, mert mint írja: „A telefonszámok csak akkor titkosak, ha a titkosságot a telefon előfizetője a postától kéri." Nos, utánanéztünk a dolognak és megállapitottuk, hogy a Délpesti Dohánybolt Vállalat 1953. november 9-én levélben kérte a postát, hogy a délpesti trafikok telefonszámait hagyja ki a névsorból. Arra is hivatkozik az igazgató, hogy költségmegtakarítás céljából hagyták ki a trafikok telefonszámait s végül arra is, hogy a boltvezetők kímélése végett: ne legyenek kénytelenek otthagyni az üzletet, „ha valaki Málcsi nénit hivatja a harmadik emeletről." Mindezzel szemben:

1. A névsorban nem szereplő számok titkosak. Ha a vállalat a névsorból való kihagyását kérte, ezzel valójában a titkosságot kérte.

2. Ha nem akarta a titkosságot, de a névsorban mégsem kívánta szerepeltetni a trafikok számát, akkor mi volt a célja a vállalatnak? Hiszen a tudakozó 60 fillérért bárkinek megmondja a nem titkos számot.

3. Költségmegtakarításról nem lehet beszélni, mert a a névsorba iktatás díjmentes.

4. Aligha képzelhető olyan ember, aki Málcsi nénit a harmadik emeletről egy boltvezetővel akarja lehivatni, de ha akad is ilyen, aligha képzelhető boltvezető, aki ilyen esetben az üzletet bezárja és felmegy Málcsi néniért.

5. Ha ilyen fölényes hangon levelez Béres Győző, amikor nincs igaza, milyen hangot szokott használni, amikor az igazság az ő oldalán van?

SZIMPLA SZALAG — DUPLA ÁRON

A hódmezővásárhelyi Mezőgazdasági Technikum levelezőtagozatára járunk. Iskolánk a félévi vizsga után szalagosztó ünnepélyt rendezett. Mi is csináltattunk az iskola zászlójára egy szép nagy szalagot és minden hallgatónak egy-egy kisebb szalagot emlékbe. A Vásárhelyi Dekorációs Vállalat elvállalta a szalagok készítését, de árat nem tudtak mondani, azt mondták, nem kerül többe, mint öt-hat forint.

A kitűzött határidőre elkészültek a szalagok. A nagy szalag 82 Ft-ba került — ezért nem sajnáltuk a pénzt, de a 60 darab kis szalag kihimzéséért (anyagot mi adtunk hozzá) a nyolcszáznegyven forintot nagyon sajnáltuk...

Mucsai Istvánné
Hódmezővásárhely

★

A technikum hallgatóinak szalag-ügyét kivizsgáltuk. A beküldött minta 12 és fél centiméter hosszú, 2 centiméter szélességű szalag, amelynek a közepén 1 centiméter szélességű fehér szalagcsík fut és arra géppel nyolc számjegyet, egy búzakalászt és egy lóherét hímeztek. A pesti szakértők szerint a Dekorációs Vállalat kétszeres árat fizettetett, sőt, ha a munka minőségét nézzük, még többet is. Helyes lenne, ha a vállalat újból megvizsgálná a szalag árát és a különbözetet visszatérítené a hallgatóknak.

Minőségi levegő

Egy jelentős újításra szeretném felhívni az illetékesek figyelmét, noha ez az újítás még nem látszik egész tökéletesnek.

A Rákóczi úti Minőségi Áruházban 2.60 forintért vásároltam egy tubus gumiragasztót. A tubuson a következő felírás volt: „Kiváló minőségű kerékpárgumiragasztó. Gyártja: Különleges Műanyaggyártó KTSZ." Kinyitottam ezt a „kiváló minőségű" tubust és megnyomtam, mire legnagyobb csodálkozásomra sziszegve jött ki belőle a levegő. Megpróbáltam vele ragasztani, de úgylátszik, hogy a levegő még nem jól tapad. Meg kell jegyeznem, hogy a tubus másik felében már ragasztó is volt, amelyet a célnak megfelelően fel tudtam használni.

Ujítási javaslatom: adjanak a ragasztóból tele tubussal, levegő nélkül.

Faragó György,
Bp., VII. Rákóczi út 18.

A Jégértékesítő Vállalat címére

A Budapesti Jégértékesitő Vállalat szerződést kötött a Trefort utcai szakrendelőintézettel: kötelezték magukat, hogy folyamatosan biztositják az intézet jégszükségletét és a jeget a második emeleti laboratóriumba szállitják.

Eleinte minden megállapodás szerint történt. Az intézet dolgozói azt is megengedték a jégszállitóknak (bár erre nem kötelezték magukat a szerződésben!), hogy liften vigyék fel a jeget. Január második hetében azonban néhány napra elromlott a felvonó: a szállitók fittyet hánytak a szerződésnek, nem vitték fel az emeletre a jeget, hanem észrevétlenül az egyik földszinti fűtőtest mellé helyezték. Nemsokára hatalmas tócsa jelezte, hogy a jég bizonyos hőfoknál törvényszerűen elolvad.

Tekintve, hogy a jég a kórházakban fontos célokat szolgál, többször telefonáltak a vállalatnak. Ott megígérték, hogy a jeget jeges állapotban adják át. Ennek ellenére a jég továbbra is napokon át a fűtőtest mellé került. De pár nappal később, nem törődve az ígérettel, sőt az újra üzembehelyezett felvonóval sem, az intézetben ismét a fűtőtest mellett találták a jeget.

A rendelőintézet vezetősége néhány kérdést intéz a Jégértékesitő Vállalathoz: miért kötnek szállitási szerződést, ha úgy sem szállitják az árut szerződés szerint? Miért számitanak fel emeleti pótdijat, ha a földszinten hagyják a jeget? Miért fizesse ki a rendelőintézet a jég árát, ha jég helyett víztócsát kap?

Egy bolt színváltozásai

A Pozsonyi út és Szent István körút sarkán van egy nagy húsbolt. Az üzletet, amely a XIII. kerületi Közért irányitása alá tartozik, állandóan profilirozzák. Először nyershúst is árusitottak. Aztán különlegességi felvágott bolt lett belőle.

Egy idő múlva újra profiliroztak. Valaki kisütötte, hogy a tervet jobban lehet teljesíteni, ha konzervet is árusítanak. A bolt felét tehát teletömték befőttel, zöldborsóval, lecsóval.

A vevők ugyan nem nagyon vásárolták a dinnyebefőttet, sőt a lecsó sem emelte a tervet, de a vevők lassan-lassan belenyugodtak abba, hogy az üzletnek csak az egyik felében árulnak felvágottat, a másik felében pedig konzerv és befőtt van.

És a profilirozás tovább folytatódott... Az üzlet egyik sarkában, szemben a melegkolbász-osztállyal, — ahol bódító illatot áraszt a forró debreceni és a mustár — cukrász-részleget létesítettek. Azóta remek kolbászszagú krémest lehet ott kapni. Ugyanazt a krémest, mustárfelhő nélkül, az ugyanabban a házban és ugyanannak a Közértnek igazgatása alatt álló cukrászdában is megvásárolhatja a vevő. Megállapítható, hogy a vevők inkább a cukrászdai, süteményszagú süteményt kedvelik.

Javasoljuk, hogy talpaljanak cipőket is a húsboltban. A húsüzlet profiljához ugyanis sokkal jobban odatartozik a marhabőrből készült talp, mint a dobostorta, hiszen a talp és a parizer egyaránt marhából készül.

(p. l.)

Miért nem fizetnek?

I. KURCZEKNAK?

Mult év november elejétől december 10-ig a horvátkimlei Állami Gazdaságban fuvarosmunkát végeztünk. A munka körülbelül 40 napot vett igénybe, de a pénz után való szaladgálás már ezideig is több időnket rabolt el, mint maga az elvégzett munka. Hiába járunk a gazdaság vezetőjéhez, csak hitegetést kapunk.

Kurcz János és 30 társa, Horvátkimle.

★

II. HAJDUÉKNAK?

A garai Állami Gazdaság csátaljai üzemegységénél a mult év októberében fuvarosmunkát végeztünk, de még ma sem kaptuk meg az érte járó fizetséget. Kérjük a Ludas Matyit, járjon el érdekünkben, mert félünk, hogy októberi járandóságunkat még évfordulóra sem utalják ki.

Hajdú János és 5 társa, nagybaracskai fuvarosok.

Ludas Matyi elintézte

Kedves Ludas! Közbenjárásodra a MÁV-val kapcsolatos kárügyünk elintéződött és a 3331.50 forint összeget megkaptuk.

Karácsondi Földművesszövetkezet, Sánta Jenő ügyv.

★

Az Ingatlankezelő Vállalat a házban lévő törmeléket elvitte. A Ludas segitett!

Kis Lajos házfelelős, VIII. Koltói A.-u. 17.

★

A kért rádiót, — amelyet oly sokáig hiába vártam, — segítségeddel gyorsan megkaptam.

Kovács Lajosné, XVI. Batthyány u. 50.

★

Az 1350 forint rakodási dijat az É. M. Gépesítő Tröszttől részünkre átutalták. Hat dolgozótársam és a magam nevében köszönöm támogatásukat.

Horváth József, Cece.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő), TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.